

— να καταδικάσει το Γραφείο και τους λοιπούς αντιδίκους στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

1. Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε σοβαρή νομική πλάνη απορρίπτοντας το επιχειρήμα της περί του ότι οι ισχυρισμοί που προβλήθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ήταν παραδεκτοί εφόσον δεν ήταν νέοι, αλλά απλώς ανέπτυσαν τα νομικά επιχειρήματα που είχαν υποβληθεί προηγουμένως στο τμήμα προσφυγών και στο Γενικό Δικαστήριο.
2. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι το τμήμα προσφυγών δεν εξέδωσε τους λόγους για τους οποίους επικύρωσε την απόφαση του τμήματος ακυρώσεως με την οποία έγινε δεκτή η αίτηση ακυρώσεως του αναιρεσείβλητου στην κατά συνεκδικαση διαδικασία που αφορούσε αρχικά τέσσερις ξεχωριστές αιτήσεις και να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα στα έξοδα και των τεσσάρων διαδικασιών ενώπιον του Γραφείου, παρά το ότι και οι δύο αποφάσεις επί των τεσσάρων συνεκδικασθεισών υποθέσεων βασίζονταν αποκλειστικά σε δικαιώματα που επικαλέστηκε ή/και των οποίων ήταν δικαιούχος ο ένας μόνον από τους δύο αιτούντες.
3. Επίσης, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου θεμελιώνεται σε παραμόρφωση πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων, καθώς και σε πεπλανημένη εκτίμηση του εύρους της δικαιοδοσίας του Γενικού Δικαστηρίου και σε υπέρβαση δικαιοδοσίας, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε προσηκόντως υπόψη τα πραγματικά περιστατικά και δεν εφάρμοσε τις νομοθετικές διατάξεις στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου προσφυγής, δηλ. της παραβάσεως του άρθρου 8 του κανονισμού 207/2009 για το κοινοτικό σήμα ⁽¹⁾. Αν το Γενικό Δικαστήριο είχε τηρήσει τις θεμελιώδεις αρχές του δικαίου, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη και του δικαιώματος αιτιολογήσεως της αποφάσεως, έπρεπε να δεχθεί την ασκηθείσα προσφυγή. Αυτό ισχύει ακόμα περισσότερο διότι το Γενικό Δικαστήριο επικύρωσε τις αποφάσεις του τμήματος προσφυγών αν και γνώριζε άριστα ότι η βάση των εν λόγω αποφάσεων, και συγκεκριμένα η ύπαρξη εθνικού σήματος καταχωρισμένου στη Μπενελούξ και στη Γαλλία κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβληθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου αποφάσεως, δεν αποδείχθηκε από το αναιρεσιβλήτο ούτε καν προβλήθηκε. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 8, παράγραφος 1, και το άρθρο 53, παράγραφος 1, του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα, καθόσον εφάρμοσε εσφαλμένα νομικά κριτήρια προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι τα σήματα που καταχωρίστηκαν από την αναιρεσείουσα έπρεπε να κηρυχθούν άκυρα λόγω της καταχωρίσεως προγενέστερων σημάτων στη Μπενελούξ και στη Γαλλία.
4. Οι πλάνες στις οποίες υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο είναι τόσο δικονομικής όσο και ουσιαστικής φύσεως. Κατά συνέπεια, η αναιρεσείουσα, πρώτον, θα αναπτύξει τα επιχειρήματά της σχετικά με την απόρριψη από το Γενικό Δικαστήριο των ισχυρισμών που προέβαλε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και, δεύτερον, θα εκθέσει τους λόγους για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο δεύτερος λόγος προσφυγής που προβλήθηκε ενώπιόν του και αφορούσε παραβίαση της κατοχυρωμένης αρχής του σεβασμού της νομιμότητας ήταν βάσιμος λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών περιστατικών των οποίων έγινε επίκληση.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το **Consiglio di Stato (Ιταλία)** στις 11 Σεπτεμβρίου 2015 — **Aeroporto Valerio Catullo di Verona Villafranca SpA κατά Società per l'aeroporto civile di Bergamo — Orio al Serio SpA (SACBO SpA)**

(Υπόθεση C-485/15)

(2015/C 414/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Consiglio di Stato

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείουσα: **Aeroporto Valerio Catullo di Verona Villafranca SpA**

Αναιρεσίβλητη: Società per l'aeroporto civile di Bergamo — Orio al Serio SpA (SACBO SpA)

Προδικαστικό ερώτημα

Αντιτίθενται οι κατά τη Συνθήκη της Ευρωπαϊκής Ένωσης αρχές της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων, της ίσης μεταχειρίσεως, της διαφάνειας, της δημοσιότητας και του ανταγωνισμού σε εθνική ρύθμιση όπως η αποτελούμενη από τις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 10 του νόμου 537/93, των άρθρων 6, 7, 8 και 17 της υπουργικής αποφάσεως 521/1997, του άρθρου 17 της πράξεως νομοθετικού περιεχομένου 67/97, του άρθρου 3, παράγραφος 2, του νομοθετικού διατάγματος 96/2005, του άρθρου 11 της πράξεως νομοθετικού περιεχομένου 216/2011 και του άρθρου 6 της πράξεως νομοθετικού περιεχομένου 78/2010, στο μέτρο που οι εν λόγω εθνικές διατάξεις μπορούν να δικαιολογήσουν τη μη διενέργεια δημόσιου διαγωνισμού για την τεσσαρακονταετή παραχώρηση της συνολικής διαχειρίσεως αερολιμένα;

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Nejvyšší soud České republiky (Τσεχική Δημοκρατία) στις 21 Σεπτεμβρίου 2015 — Tommy Hilfinger Licensing LLC κ.λπ. κατά DELTA CENTER a.s.

(Υπόθεση C-494/15)

(2015/C 414/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η τσεχική

Αιτούν δικαστήριο

Nejvyšší soud České republiky

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείουσες: Tommy Hilfinger Licensing LLC, Urban Trends Trading B.V., RADO Uhren AG, Facton Kft., Lacoste S.A. και Burberry Limited

Αναιρεσίβλητη: DELTA CENTER a.s.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Είναι ο μισθωτής χώρων μιας αγοράς, ο οποίος παραχωρεί για δική τους χρήση σε επιμέρους εμπόρους πάγκους και σημεία πωλήσεως, ενδιάμεσος οι υπηρεσίες του οποίου χρησιμοποιούνται από τρίτον για την προσβολή δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 11 της οδηγίας 2004/48/EK ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας;
- 2) Μπορούν να επιβληθούν στον μισθωτή χώρων μιας αγοράς, ο οποίος παραχωρεί για δική τους χρήση σε επιμέρους εμπόρους πάγκους και σημεία πωλήσεως, τα μέτρα που προβλέπονται από το άρθρο 11 της οδηγίας 2004/48/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, υπό τις ίδιες συνθήκες με αυτές που καθόρισε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 12ης Ιουλίου 2011 στην υπόθεση C-324/09, L'Oréal κ.λπ., όσον αφορά την επιβολή μέτρων σε διαχειριστές διαδικτυακής αγοράς;

⁽¹⁾ ΕΕ L 157 της 30.4.2004, σ. 45.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Vilniaus miesto apylinkės teismas (Λιθουανία) στις 22 Σεπτεμβρίου 2015 — W και V κατά X

(Υπόθεση C-499/15)

(2015/C 414/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική

Αιτούν δικαστήριο

Vilniaus miesto apylinkės teismas (Πρωτοδικείο του Βιλνιους)